

Studerande för studerande

Så gott som alla skolor har någon slags elevkår, eller motsvarande grupp elever, som skall förbättra skolan och fungera som en länk mellan lärare och elever. Denna princip håller också Karis-Billnäs gymnasium. En elevkårsstyrelse är en grupp elever och en handledande lärare som tillsammans t.ex. ordnar program för skolan eller med olika medel försöker öka trivselen i skolvardagen.

I Karis-Billnäs gymnasium har elevkårsstyrelsen under årets lopp ordnat soffor, att antal tv-apparater, ett antal olika maskiner, bioföreläsningar, nattvolleyboll, teaterresor i samarbete med lärarna samt de traditionella självständighetsmiddagarna som varje år, även i år, har varit en av höjdpunkterna i evenemangen.

På grund av det höga intresset till elevkåren ordnades inför år 2006-2007 ett elevkårsval där eleverna i skolan röstade fram de personer som de ville ha med i elevkårsstyrelsen.

Den nya elevkårsstyrelsen består, efter det årliga årsmötet den 31 januari, av undertecknad Erik Sjöblom, Linda Wickholm, Hanna Eliasson, Anders Kullberg, Christoffer Tallqvist, Hans-Peter Huhtala, John Ehrstedt och Anni Dahlén.

Dessutom har vi enligt stadgarna två revisorer: Tina Nykänen och Ann-Sofie Huldin.

Vi arbetar mer eller mindre enligt de stadgar som har satts upp, men tack vare förstående rektorer och lite övertalning har vi ändå ganska fria händer när vi planerar och genomför olika arrangemang.

Erik

Innehållsförteckning

♦ Elevkåren	S. 1
♦ Maija Baric och dockteatern Sampo	S. 3
♦ Att jobba som redaktör...	S. 4
♦ Sätt på TV:n - Ögonaböj	S. 5
♦ BK-46 firar 60-årsjubileum	S. 6-7
♦ 'Brokeback Mountain' filmrecension	S. 7
♦ Hangöudd som sovjetiskt arrendeområde	S. 8-10
♦ Finsk supporterkultur	S. 11-12
♦ Res dit näsan pekar	S. 12
♦ På Andra Sidan Atlanten...	S. 13-15
♦ 'Sibirisk Cocktail' bokrecension	S. 16-17
♦ Howard Smith blir intervjuad	S. 17- 21
♦ 'Mordet på David Goldberg' del II	S. 21-23

Redaktionen hösten 2006

Från vänster: Hans-Peter Huhtala, Tommy Söderlund (layout), Erik Sjöblom, Daniela Lindberg, Jens Rosendal, Timo Broman (layout), Nestor Santonen, Johannes Hautaviita, Stefan Salonen.
På bilden saknas: Emmi Kunnas, Gustaf Westerholm och Sofia Ekblom.

Maija Baric och dockteatern Sampo

Tove Jansson-priset gick i år, 2006 till **Maija Baric**.

Hon belönades främst för sin insats inom dockteatern.

En summa på 10.000 euro utdelas vart tredje år ur Tove Janssons fond, priset instiftades år 2002 av Svenska folkskolans vänner, Moomin Characters och Schildts förlag Ab.

Priset skall ges till en eller flera personer som arbetar för barn- och ungdomskultur i Finland, inom områden som litteratur, bildkonst, teater, film eller musik.

lighet och åsikter funderas noga ut.

– När dockorna överlämnas till scenen och förvaras i lådor finns oftast tanken om att någon av dockorna skulle försvinna, det skulle vara fruktansvärt eftersom man aldrig kan göra en exakt kopia av just den dockan. Vissa kläder eller små skor kan vara köpta i secondhandbutiker och vara nästan omöjliga att hitta på nytt, säger Maija Baric.

Hon berättar också att fastän hon fäster sig mycket vid de olika dockorna så sitter hon ändå inte

aha-upplevelse. Hon hade aldrig sett någonting liknande förut.

– Teatern tilltalade mig starkt och jag fick en mäktig känsla, efter det studerade jag dockteater fyra år i Prag, säger hon.

Dockteater är en viktig konstform som berör bland annat barnens känslvärld och visar goda värden och andra saker som barn kan relatera till och lära sig av, dessutom ger teatern hopp förklarar Maija Baric.

Förutom att jobba med dockteater har hon skrivit böcker om dockteater och sysslat mycket med musik.

Maija Baric har också rest mycket, hon har undervisat utomlands och besökt olika länder med dockteatern. De har varit i Afrika, Indien och Europa.

De mest kända dockorna är Tohelo och Torvelo och hunden Duppaduulix som också visats ett antal gånger i tv.

Den senaste pjäs hon jobbat med heter Musiikkia matkalaukussa och handlar om Törö-Possu och Vihu-Hiiri. De två vännerna är mycket olika och har olika rädslor men de stöder varandra i alla situationer.

Förutom att jobba med sin dockteater vill Maija Baric i framtiden hitta tid till att vara ute i naturen; gå i skogen, paddla och ro. Hon vill också tillbringa tid med sin familj och sina tre barnbarn.

Daniela

Maija Baric har i 45 års tid jobbat med dockteater och i 30 år med sin dockteater Sampo i Helsingfors.

Hon skriver manuskript, jobbar som regissör och lite med skådespeleri.

De flesta av de 300 dockorna har hon gjort själv. Att göra en docka tar enormt mycket tid, allt från kläder, tyg, dockans person-

hemma i soffan och pratar med dem, som många andra med liknande jobb kanske gör. För henne är dockorna bara arbetsverktyg.

Som barn hade Maija Baric stor fantasi och när det efter ett antal år blev dags att välja yrke ville hon göra någonting med sång och handarbete. På en utomlandsresa besökte hon en tjeckisk dockteater och fick en enorm

Att jobba som redaktör är roligt men arbetsamt

- Gungerd Wikholm visste som 13-åring vad hon ville bli

Att jobba inom media kan vara en dröm för många, Gungerd Wikholm visste tidigt vad hon ville bli och fick sin dröm uppfyllt genom hårt arbete och stark vilja.

– Jag har aldrig funderat på att bli någonting annat, säger Gungerd Wikholm, redaktör på Radio Vegas kulturredaktion.

När Gungerd var 13 skrev hon i en uppsats att hon ville bli journalist, även fast hon inte visste vad det var, hon ville bara skriva. År 1977 började hon jobba på radion, före det hade hon gått i Social- och kommunalhögskolan i Helsingfors. Hon ville ha ett yrke som passade ihop med att vara författare och i dag har hon skrivit sex böcker och den sjunde är på väg.

– Jag ångrar inte en sekund de beslut jag fattat, det är roligt att få träffa nya människor av alla de slag. De senaste åren har jag mest jobbat med författare, konstnärer, musiker och andra artister, säger hon.

Kulturnyheter, recensioner, långprogram om litteratur och omsorgsfullt vald bakgrundsmusik hör till hennes vardag. Hon får inspiration från sitt eget liv, jobbet och speciellt från att

resa. När hon var ung reste hon till bland annat Kina och Afrika, nu reser hon helst till Frankrike, Italien och Grekland.

När jag träffade Gungerd gjorde hon program om språket och kulturen på Sardinien och intervjuade Maria Christina Farigu som är språklärare från Sardinien, men bor i Finland. Programmet som omfattar texter, dikter och musik från Sardinien var i samband med Sardia veckan på kulturcentret Caisa i Helsingfors.

Hon gör sina program både i studion och direktsändning. På bland annat bokmässan i Böle var hon med i direktsändning med publik. När hon jobbar i studion finns det tekniker som hjälper till att sammanställa hela programmet men ibland förekommer det tekniska missöden som inte är så trevliga. Rätt så ofta jobbar hon också hemma i Karis.

I höst gör hon program om yttrandefrihet, alltså rätten att säga sin åsikt, vilket var temat på bokmässan i Helsingfors och Göteborg 2006.

Många inom media har inte alltid ett eget rum att arbeta i men Gungerd hade turen med sig och fick ett litet rum som också fungerar som redaktionens lyrikbibliotek och har därmed hyllorna överfulla av dammiga böcker. Hon har prytt rummet med små foton, roliga citat och kvarblivna kaffemuggar.

– Rummet var fullt av böcker när jag flyttade in men jag trivs där och har en ”fin” utsikt, skratrar hon.

På Radio Vega har de ett eget bibliotek och ett skivarkiv med massor av cd-skivor och musik från hela världen.

Gungerd kopplar av genom att läsa, lyssna på musik och vara på sommarstugan med familjen. Att se på tv med yllesockor på under vintern tycker hon också att är härligt.

Hon älskar djur men tiden skulle inte räcka till, därför drömer hon om att en vacker dag köpa en hund, en chow-chow.

– Jobbet på radion är väldigt

givande och precis så roligt som jag trodde när jag var liten, säger hon.

Hon trivs bra med sina arbetskamrater, gillar att röra på sig och älskar att träffa nya människor, jobbet hon ville ha när hon var 13 passar henne utmärkt.

Det som Gungerd lärt sig under årens lopp är att precis alla människor har något intressant att berätta, allt från mopedsamlare till nobelpristagare.

Daniela

Sätt på TV:n – Ögonaböj!

Fräcka kommentarer, snabba slutsatser och skämt som får det att tåras i ögonen på dig, antingen du vill det eller inte – välkommen till finladssvenska Ögonaböj! Det är programmet som trissar upp tisdagskvällen genom de välkända figurerna Stan Saanila, André Wickström, Heli Roiha och Thomas Perret.

Ögonaböj är ett soffprogram som håller på 45 minuter. Här diskuteras allt ifrån sparkstöttningar och irriterande grannar till den bästa gaybaren och hur man bäst använder en flaska vatten när det är elavbrott...Samtalet flyter på bra, men ofta blir det långa pauser när panelmedlemmarna skrattar så de gråter (ikapp med tittarna?).

I Ögonaböj säger man det man vill, när man vill, och får man inte direkt möjlighet att föra fram sin sak ger man sig inte förrän de andra tvingas lyssna. När Stan Saanila talar brukar dock alla hålla något sånär tyst eftersom han är programledare, och dessutom är han ganska stor av sig (bokstavligt talat!). Han håller i trådarna genom att

komma med rubriker, berätta "kloka" saker som han googlat fram på skumma sidor på internet, och avbryta Heli när han tycker att hon babblat tillräckligt. Saanila är även i maskopi med programledaren som är hans bror, och som säkert med glädje klipper bort många av Helis kommentarer och drygar ut med Stans egna...Att Stan själv ibland kan vara nog så irriterande genom sina ständiga inlägg och barnsligt långa skämt, har han nog själv inte ägnat en tanke...Och varför skulle han det, när han ju titt som tätt verkligen klämmer till med en vits som får till och med den torraste surpuppa att dra på smilbanden hemma i soffan? (Förutsatt att tråkmånsen i fråga haft förstånd att titta på skrattprogrammet nummer ett). I slutet av varje program deklarerar Stan att nu skall veckans listor avslöjas. André, Heli och Thomas plockar då fram sina topp-fem- listor som kan handla om allt mellan himmel och jord! Avslutningsvis vänder sig Saanila mot kameran, spänner ögonen i tittarna och säger att Ögonaböj är slut och att sluttexten kommer NU!

Orsaken till att jag har valt att uppmärksamma programmet Ögonaböj är för att det är så igenomsyrat av humoristiska upptåg, och därtill riktar sig till ungdomar i första hand. Det är inte var dag man får njuta av rolig underhållning på finlandssvenska! Dock gör sig Heli förstådd på ett språk som inte är genuin finlandssvenska. Hon

tar sin egna härliga dialekt; influerad av både engelska, finska och rikssvenska. Stan, André och Thomas håller sig mest till svenska, men ibland kan de finska orden smyga sig på, fast på ett bra sätt. Orden översätts nämligen noggrant till svenska, fast om översättningen är rätt är sedan en annan femma! Kul är det iallafall, och vem vet, kanske skall detta program bidra till att hjälpa till att utvidga vårt finlandssvenska språk? För faktum är att tillsammans med till exempel Bettina S. är Ögonaböj ett av de få svenska program som det faktiskt gjorts reklam för på vår inhemska, finska kanal Nelonen. Är det så att även finska ungdomar får upp ögonen för FST och börjar följa med programmen där, växer tittarsiffran och vi får möjlighet att utvecklas och göra program som sträcker sig till en allt större publik. Och vad är inte bättre än det? Så luta dig tillbaka, knäpp på TV:n och ha en riktigt kul stund tillsammans med Stan Saanila, André Wickström, Heli Roiha och Thomas Perret, samtidigt som du med gott samvete kan konstatera att du stöder finlandssvenskan under hela programmet!

Sofia

Bild:<http://www.tidningen.aland.net/gallery/temp/06031711232408.jpg>

BK-46 firar sitt 60-årsjubileum

I år firar Karisföreningen BK-46 sina 60 år och är idag en förening med sammanlagt över 500 medlemmar i två sektioner, handboll och fotboll. Då finns det ju också juniorer som är verksamma i båda sektionerna.

Ännu i mitten av 40-talet dominerade föreningen KIK sportevenemangen här i Karis och det fanns en del ortsbor som inte alls gillade läget. Därför bestämde sig 14 personer från Karis att tillsammans ta tag i saken och istället bilda en egen specialförening för bollsport. Tisdagen den 24 september 1946 döptes den nya föreningen i Karis till Bollklubben-46 (BK-46).

Klubben fick dock inte den uppmärksamhet man hade hoppats på och i början av verksamheten var framgångarna också dessvärre få. Under klubbens begynnelseår handlade det mycket om fotboll och bandy och

handbollen kom med i bilden först i ett senare skede. Efter några års hårt arbete och stora förändringar inom klubben började framgången sakta men säkert stiga fram även den, t.ex. år 1956 lyckades BK för första gången stiga upp till Finlandserien i fotboll. Idag kämpar BK:s herrlag i fotboll i division 3. Fotbollen i BK kämpar tappert varje dag för att nå högre höjder men dock har den stora framgången inom handbollssektionen gjort att Karis blivit en riktig handbollsstad.

Även handbollssektionen fick en trög start på sin verksamhet. År 1950 började man med hand-

bollsverksamheten inom BK och 1957 steg BK för första gången till mästerskapsserien. Det tog hela 11 år innan BK vann sitt första FM-guld. Efter tiotals hårt slit kom slutligen den stora och otroliga förändringen. Under

nästan hela 80-talet och 90-talet visade sig BK vara nästan oslagbart. Under åren (1979-1998) tog BK 16 st. FM-guld av 20 möjliga, vilket klart visar vilken standard BK låg på under den tiden. Laget var så gott som överlägset i Finland och gav också prov på bra motstånd åt de europeiska lagen i olika utländska turneringar. Två legender från den tiden är bl.a. Mikael Källman och Jan Rönnberg. Förutom BK:s medverkande i de europeiska turneringarna har också dessa två herremän spelat många år utomlands, vilket gjort att BK fått sig en plats på den globala handbollskartan. Nyckeln till framgång har under tiotals år varit att låta egna juniorer få speltid och utvecklas. BK har hittills vunnit 20 finska mästerskap i handboll, varav det senaste kom ifjol (år 2006). Efter guldet har dock en stor omställning inom BK:s herrlag gjorts. En uppbyggnadsprocess har startat och ett generationsbyte har skett då det nu finns ungefär 10-15 A-juniorer i herrlaget! I dagens BK hittar man en del utvecklingsspelare, nya talanger och framtidslöften.

Lördagen den 23 september 2006 firade man i Karis gamla brandkårshus BK:s 60-årsjubileum med en fest där cirka 150 personer deltog. Det bjöds på bankett med supé, dans, och dessutom delades det ut olika premieringar och förtjänsttecken

till olika personer som varit aktiva på ett eller annat sätt i BK. Under jubileumsåret har också olika projekt och tillställningar ordnats för att fira BK 60 år. På våren hölls en vänskapsmatch i handboll där finska mästararna BK-46 fick besök av svenska mästararna Hammarby. Dessutom har fotbollen stått för bl.a. en fotbollsskola ledd av landslagsspelaren Mika Väyrynen, en match mot Brazilia allstars samt en veteranmatch mot Ekenäs IF.

Framtiden ser lovande ut på spelarfronten för BK där unga talanger hela tiden växer fram, såväl inom fotbollen som i handbollen. Vad framgång och guld beträffar inom handbollen, så kan det konstateras att BK alltid kommer att vara en medaljkandidat, vare sig man är favorit eller underskattad. BK-46 är och kommer alltid att vara en av Finlands bästa handbollsföreningar.

Stefan

Bild: <http://www.finnhandball.net/tiedotteet/060413b.html>

Brokeback Mountain

Brokeback Mountain är en fantastisk film om två män som förläskar sig i varandra.

Filmen utspelar sig i en vacker miljö med höga berg och djupa dalar, under 1960- och 1980-talen.

Ennis del Mar (Heath Ledger) och Jack Twist (Jake Gyllenhaal) söker båda jobb som boskaps-skötare uppe i Brokeback Mountain. Deras arbete är ensamt och de fördriver tiden med ytterst lite småprat.

En kväll flödar spriten och leder till att de plötsligt har en sexuell relation, trots att de båda är heterosexuella. Efter den kvällen är i synnerhet Ennis väldigt generad och stämningen är spänd men de gillar varandra och myser, i största hemlighet hela sommaren ut.

När hösten börjar närma sig och deras jobb är över, återvänder de båda hem till sina vanliga liv.

Efter några år har de hittat flickvänner, gift sig och skaffat

flera barn. De tänker på varandra hela tiden och deras heterorelationer suger, vilket inte heller gör allting så mycket bättre.

När Ennis och Jack återförenas en dag känns deras liv värdefullare och de åker till Brokeback Mountain under namnet "jakt- och fiskeresor". De håller kontakt och börjar träffas oregelbundet.

Ennis äktenskap slutar i skilsmässa. Han börjar gömma sig bakom arbete och förtränger därmed sina känslor för Jack.

En dag får Ennis ett vykort, budskapet i kuvertet vänder Ennis liv upp och ner och förstör honom totalt...

Filmen slutar väldigt sorligt men för med sig flera viktiga budskap, till exempel att alla borde ha rätt till att älska de man vill oberoende kön, religion eller etnisk tillhörighet.

Den 135 minuter långa filmen är producerad i USA år 2005 och har vunnit flera Oscars och andra priser.

Brokeback Mountain är oerhört omdiskuterad och faktiskt förbjuden i amerikanska fängelser och totalt förbjuden i Kina. Enligt en kinesisk nyhetsbyrå är filmen alltför kontroversiell, det känns då en aning skrattretande att det beräknas finnas upp till 40 miljoner homosexuella i Kina.

Daniela

Hangöudd som sovjetiskt arrendeområde

År 1939 hade Sovjetunionen lagt upp en ny strategi om hur man skulle få ett bra försvar vid Östersjön och Finska viken. De baltiska länderna blev kallade till förhandlingar, likaså Finland.

I förhandlingarna ville Sovjetunionen ha Hangö udd som flottbas och dessutom ville man att Finland skulle ändra på gränsen på Karelska näset. Finland accepterade inte dessa planer och förhandlingarna avbröts i november 1939. Ett par veckor efter att förhandlingarna avbrutits bröt vinterkriget ut. Finland måste på våren 1940 börja förhandla om fred med Sovjetunionen. I mars 1940 avslutades fredsförhandlingarna mellan Finland och Sovjetunionen. Finlands skulle arrendera ut Hangö udd till Sovjetunionen. Det finns uppgifter om att basen i Hangö som störst skulle ha haft en styrka på 28000 man.

Striderna runt öarna norr om Hangö udd

Horsö sommaren 1941. Horsö är beläget norr om Hangöudd, och var från både Sovjetunionens och Finlands synvinklar en strategiskt viktig ö. Och också alla närliggande öar var viktiga. För Finlands del var dessa öar viktiga för från Horsös höga berg kunde man få en mycket exaktare artillerieldgivning mot basen i Hangö, och med alla närliggande öar kunde man säkra Horsö och den bakom-

gående försvarslinjen. För ryssarna var Horsö en viktig stödjepunkt för därifrån kunde man försvara arrendeområdet mot ett finskt anfall från Bromarf-landet.

Horsö var på det sovjetiska arrendeområdets sida då gränsen

ryska kustförsvaret fick i uppgift att erövra Horsö och alla närliggande öar norröver. 29:e kustsektionens kommandör, kapten Boris Granin, fick uppdraget. Han samlade i slutet av juni en landstigningsgrupp på Hangö Möön som

drogs efter Moskvafreden. När kriget bröt ut i juni 1941 hade trots det Sovjet bara en infanteripluton stationerad på ön, i slutet av juni blev Horsö antänt av det finska artilleriet och försvararna måste dra sig tillbaka. När finländarna märkte detta besatte man omedelbart ön med en och en halv maskingevärs-pluton, en granatkastargrupp och två pansarvärnsgrupper, tillsammans 91 man som nu grupperade sig för att försvara ön.

General Kabanov ansåg att Horsö var viktig för hela basen, för därifrån hade man god utsikt över Hangös västra fjärd och Hangöudds norra strand. Det

bestod av JR 270, som hade befunnit sig på Horsö tidigare, samt manskap från 8:e järnvägsbataljonen, och flera andra truppavdelningar, tillsammans hade han nu samlat ihop en styrka på 250 man där matroser också ingick. Allting var nu färdigt för ett anfall mot Horsö.

Striderna om öarna i Horsö skärgård

Anfallet mot Horsö inleddes natten till 11.7.1941 kl.02.00 då ryssarna avfyrade en ljusraket från Hangö vattentorn. De lätta batterierna på Kråkudden och Kopparnäsudden öppnade eld mot stränderna på Horsö och

jaktplan från Tåktoms flygfält attackerade ön.

Efter dessa hårda eldförberedelser lösgjorde sig kapten Granin och hans tvådelade landstigningsstyrka från Mööns

stränder och åkte med motorbåtar till Horsös västra och östra delar där de landsteg. Striderna räckte två timmar varefter den finska försvarsstyrkan måste vika för den stora ryska landstigningsstyrkan. Förlusterna blev ganska stora på båda sidor, finländarna förlorade nästan halva försvarsstyrkan, de största förlusterna uppstod då finländarna retirerade från ön i båtar och simmande och de ryska soldaterna besköt de simmande från stranden.

Kapten Granin fortsatte trots förlusterna att anfälla de närliggande öarna som t.ex. Gunholmen, Elmholmen och Sommaröarna, på de nämnda öarna/holmarna utkämpades intensiva strider. Anfall och motanfall följde på varandra, 30.7.1941 sköt luftvärnsbatteriet på Hangö Möön förberedelser varefter de ryska styrkorna slutligen erövrade öarna. 16.8.1941 streds det återigen

om Elmholmen då finländarna försökte återerövra ön men utan resultat. På natten till 3.9.1941 anföll finländarna Gunholmen med ett kompani men förgäves, anfallarna måste dra sig tillbaka,

31 man stupade och ett tiotal sårades.

Ryssarna lär också ha anfällt stora Kärringholmen med ett femtiotal man, ön hade bara en vakttrupp till sitt förfogande när anfalllet inleddes, denna trupp bestod av ett bemannat maskin-

gevär och ett tiotal soldater. Då man från maskingevärsposten såg ryssarna komma skickades en man från posten till de övriga för

att meddela detta. När man fick höra dessa nyheter flydde truppen från ön utom maskingevärets två män, dessa blev aldrig meddelade. Den flyende truppen kom till Prästön där man fick order om att göra ett motanfall. Under tiden hade maskingeväret lyckats beskjuta anfallarna så dessa ändrat kurs och måste landstiga från den norra sidan istället, vilket i sin tur gjorde att det finska motanfallet kom ryssarna i ryggen och finländarna behöll kontrollen över ön.

Finländarna förlorade ett tiotal man medan ryssarna förlorade 39 matroser, maskin-gevärets manskap blev belönat med en tapperhetsmedalj. På ön finns ett kors på en begravningsplats till de stupade ryska matrosernas ära. De sista blodiga striderna om öarna norr om Horsö fördes 23.10.1941. Då i nattens mörker landsteg ryska styrkor på den nordligaste av Sommaröarna och erövrade denna. Nästa dag gjorde det 11:e gränskompaniet ett motanfall och återerövrade ön. 18 finska män stupade och 29 sårades. De sovjetiska styrkornas förluster var 91 man som hittades på ön senare, därtill drunknade flera som simmade i det höstkalla vattnet i försök att fly platsen.

Stödjepunkten på Horsö

Fast man stred intensivt i Horsö skärgård förblev själva Horsö i ryska händer ända till evakueringen av basen 2.12.1941. På ön rustades en väldigt stark stödjepunkt. På ön fanns två kompanier från den 8:e avdelta järnvägsbataljonen, i början hade öns erövrare kapten Boris Granin befälet över ön. Enligt uppgifter

fanns det också en artillerienhet på Horsö, pjäserna torde vara 76mm infanterikanoner. Horsö befästes under kriget i den mån den ständiga beskjutningen från Grundsund och Bromarf medgav. Ön omgavs av taggtrådshinder, snubbelhinder och mineringar, bakom dessa fanns snabbeldsgevär och maskingevär i ett heltäckande eldsystem. Huvudbunkern och bostadsbunkrarna samt underhållsbunkrarna fanns på öns södra sida i död vinkel för den finska artillerielden, också ammunitionslagren och försörjningsbunkern låg här.

Hangögruppens förluster från den 22 juni 1941 till den 31 januari 1942

Under krigstiden stupade 31 befäl, 62 underbefäl, 193 manskap, tillsammans 286. Det försvann 1 befäl, 13 underbefäl, 64 manskap, tillsammans 78. Det skadades 41 befäl, 79 underbefäl, 273 manskap, tillsammans 604.

Det stupade eller försvann alltså 364 man. Det sårades tillsammans 604 man. (Detta var över hela basen). Bromarf avsnittet led de tyngsta förlusterna. Där stupade 111, sårades 177 och försvann 70 man. (Dessa är skärgårdstrupperna till största delen). Ryssarnas förluster var mycket större än de finländska, ryssarna torde ha förlorat 5000 man. Här ingår också förlusterna då ryssarna evakuerade basen över havet. Över 400 sovjetiska soldater ligger begravda på den militära begravningsplatsen på Hangö udd. Finländarna tog ca 350 st krigsfångar under hela krigsperioden och reträtten. Var det faktiskt värt att förlora så här många liv för

dess öar, holmar och skär samt fastlandsstriderna kring arrendområdet ?

Den 7 december 1941 hänvisade fältmarskalk Carl Gustaf Emil Mannerheim i sin dagorder till det som dåvarande republikens president Risto Ryti sade i ett radiotal: ”Hangö är som en pistol riktad mot Finlands hjärta”. På följande vis konstaterade Mannerheim: ”Det dyrbara och livsviktiga stycke jord, som från ryckets oss för att under arrendeavtalets sken resa ett hot mot hjärtat av Finland och mot hela kretsen av östersjöstater, befinner sig ånyo i våra truppers hand – visserligen i förhärjat skick”.

Krigets spår och Minnesmärket på Horsö

Krigets spår finns fortfarande kvar på Horsö t.ex. sommaren 1984 rensades stränderna på odetonerade 76mm granater som beskjutits från bromarfavsnittets artilleri eller som ryssarna själva använt som mineringar på ön.

Ännu i dag har försvarsmakten rensat Horsö på sprängmedel och granater. På Horsös

högsta topp finns ett minnesmärke rest till de stupade sovjetiska soldaternas ära. Minnesmärket restes i början av augusti 1996 då ryska flottan hade sitt 300 års jubileum, under tillställningarna gästade Juri Derjabin och Comrad Sergeij Irjutin Hangö, dessa var också närvarande vid ceremonierna då minnesmärket restes. De här två generalerna kommer från Ryssland, och Juri Derjabin pratar flytande svenska och kommer från Moskva, Sergeij Irjutin kommer från S:t. Petersburg.

Gustaf

Finsk supporterkultur

Häromkvällen började jag fundera på hur det kommer sig att det är så vanligt med att ha ett favoritlag i någon sport. De flesta idrottsintresserade har ju ett lag som de noggrant följer med. Det kan vara fråga om ett ishockeylag från FM-ligan eller kanske ett NHL-lag, men det kan också vara ett internationellt fotbollslag från t.ex. England eller Spanien. Vad är det då som gör detta fenomen så vanligt? Det finns ju förstås olika sätt att visa sitt engagemang. Antingen är favoritlaget en av de viktigaste delarna i livet och ens humör hänger på hur laget ligger till i tabellen, eller så är man mindre engagerad och nöjer sig med att bara kolla in resultaten utan att desto mer bry sig. Personligen tillhör jag den första kategorin och det är också den som intresserar mig mest. Är det verkligen hälsosamt att favoritlagets resultat inverkar på vilket humör man har dagen efter? Vid en första tanke verkar det ju inte klokt, men med närmare eftertanke så förstår jag dessa personer. För det första är det betydligt intressantare att följa med en idrottsgren om man har ett lag som man håller på i vått och torrt. Glädjen man känner då laget vinner är obeskrivlig och själv kommer jag nog aldrig att glömma den underbara lördagen i maj 2005 då mitt favoritlag Arsenal slog Manchester United i FA-cupfinalen efter straffläggning. Den titeln levde jag länge på. Dessutom finns ju möjligheten att gå med i en supporterklubb, vilket gör det hela

ännu ett snäpp intressantare. Det är betydligt roligare att dela glädjen med andra likasinnade och man kommer lättare över förlusterna om man kan dela sin sorg med andra.

En intressant detalj angående supporterkulturen i Finland är att de flesta fotbollsintrösserade har vänt blickarna ut i Europa. Varför hålla på lag som i mitt fall londonlaget Arsenal, Manchester United eller Real Madrid när det finns ligalag i fotboll så nära som i Esbo där FC Honka håller hus. I våra nordiska grannländer är ju kulturen en helt annan och där lever man verkligen för lag som AIK och Djurgården även om också den brittiska fotbollen har starkt fotfäste också i dessa länder. Många säger att man inte kan följa med inhemsk fotboll, eftersom nivån på spelet är så dålig. Jag vågar däremot påstå att nivån mellan finsk och svensk ligafotboll inte är så stor som de flesta tror. Många av "förståsig-påarna" har inte ens sett en enda inhemsk ligafotbollsmatch i sitt liv, men är ändå snabbt framme och kritiserar spelet.

Jag tror inte det är nivån på spelet som för vårt fotbollsintrösse ut på de stora arenorna, även om det självklart spelar in. Allting är så mycket större i de stora fotbollsländerna t.ex. arenorna, publikmängden och intresset. Faktum är ändå att också fotbollsmatcher i Finland kan locka till sig stort intresse. Medias och människornas intresse var verkligen på europeisk nivå då Finland tog emot VM - fyran

Portugal på Olympiastadion i början av september. Matchen var slutsåld sedan midsommar och som tur var jag en av de som hade lyckats komma åt en biljett. Efter den matchen berömde de portugisiska tidningarna den finska fotbollskulturen och jämförde den med den sydeuropeiska. Det om någonting är ett bevis på att även finländare kan vara intresserade av fotboll. Det enda som behövs är framgång, eftersom finländarna alltid varit ett framgångstörstande folk. Ifall Finland tar sig till ett EM eller VM tror jag att intresset skulle skjuta i höjden också för den inhemska fotbollen.

För att vi skall nå en plats i ett mästerskap måste alla pusselbitar falla på plats. Turen måste vara på vår sida i de viktiga kvalmatcherna och alla nyckelspelare måste hållas skadefria. Tyvärr är vårt landslag väldigt ålderstiget, och många av dagens profiler som Hyypiä och Litmanen har inte många år kvar av sina karriärer. Därför krävs det att föreningarnas juniorarbete lyckas utveckla fina talanger som kan axla deras fallna mantlar. Här har alla föreningar, även våra lokala västnyländska, ett stort ansvar.

Finländarna har alltid varit ett idrottsintresserat folk och kommer förhoppningsvis så att förbli, även om intresset för klassiska grenar som friidrott och skidåkning i framtiden kommer att minska för att ge plats för nyare idrottsformer. Supporterkulturen har dock aldrig infunnit sig på samma sätt som intresset för indi-

viduella grenar. Endast ishockeyn har på den senaste tiden lyckats få en plats i befolkningens själar. Däremot är de övriga ligornas publiksnitt sorgligt lågt om man jämför med ett land som Sverige, vars befolkningens mängd inte är så mycket större än vår. Ett bra exempel är vår egen hemstad Karis som marknadsför sig som en handbollsstad. Mitt eget handbollsintresse är inte så stort, men

vad jag har förstått så brukar publiksiffran på en vanlig FM-seriematch mot Atlas inte locka särskilt många åskådare. Själv brukar jag bara gå på finalerna och då är ju Sisuaarenan för det mesta fullsatt, men inte ens karisborna verkar orka engagera sig i serielunken. Kanske det skulle vara på tiden att börja stöda lokala idrottsföreningar bättre än vad vi hittills har gjort. Det finns

ju föreningar inom alla möjliga sporter i Västnyland som handboll, fotboll, innebandy och volleyboll. Hur många matcher tänker du gå på i år? En bra målsättning är att gå på minst än mer än ifjol. Det är trots allt lokala föreningar du stöder.

Jens

RES DIT NÄSAN PEKAR

Softa på playan på Teneriffa, utforska krogarna på Kos, eller kravla dig med stor möda upp på något gudsförgäta berg i Sydamerika bara för att kunna säga "jag har gjort det". Att ungdomar kan vara kreativa är vida känt, och med nutidens moderna och komfortabla resemöjligheter har inspirationen sträckt sig även utanför landets gränser. Det är inte längre roligt att bara festa hemma, nej, nu letar man snabbt och lustigt upp ett billigt rese mål, samlar ihop gänget och ger sig iväg...

"Ungdomar strävar efter att resa förmånligt, varför de ofta väljer rese mål som Kos, Gran Canaria, Teneriffa och Bulgarien, där stranden är lång, festerna kul och andra ungdomar finns inom räckhåll" säger Cecilia Lagerstam på resebyrå i Karis. Billigt och bra heter det ju, så varför inte dra nytta av detta och sticka iväg? Dock är inte alla ungdomar endast ute efter att få festa billigt och strunta i kulturlivet på platsen i fråga. "En del ungdomar sparar pengar och satsar på längre och mer upplevelserika resor – till exempel till Sydamerika eller

Thailand." berättar Cecilia. "Även interrailing är en populär reseform för dem som vill se världen, men kanske inte har råd med hotellsviter." Dock kan Karis resebyrå inte stå till tjänst om det är tågluffning man har i tankarna, information om detta får man skaffa sig någon annanstans. Kanske ett hett tips skulle vara att fråga någon som redan gjort en sådan resa och har verkliga erfarenheter att dela med sig av?

Den vanligaste tiden för ungdomar att göra sin oförglömliga resa på är under sommaren. "Då har de mera tid och vädret är bra på de flesta områdena" förklarar Lagerstam. Men vem har sagt att en resa behöver ta lång tid i anspråk? En endagskryssning kan vara minst lika rolig – med de rätta mänskorna. Maria Elander från Karis-Billnäs gymnasium, för en lördag i september till Tallin med åtta kompisar och återvände hem sent samma kväll. "Vi hade länge velat göra något nytt och annorlunda, planeringen för denna resa påbörjades cirka en månad före avfärd." berättar hon. "Framsta orsaken till att vi

valde just Estland var nog för att det var så billigt, cirka 20 € kostade överfarten med Tallink." Det bästa med resan menar Maria var att få vara självständig och göra lite vad man tyckte. Negativt med detta var dock att man själv hade ansvar och måste passa båttider, hålla reda på sin egen biljett m.m. "Det gick bra trots allt och nu är jag glad att jag gjorde resan – lite omväxling i vardagstillvaron och många skratt med vännerna under en härlig dag jag kommer att minnas"

Avslutningsvis kan man alltså konstatera att livet är till för att levas – så njut av vad det har att erbjuda; upptäck nya plaster, upplev andra kulturer, skaffa nya bekantskaper - helt enkelt; res dit näsan pekar!

Sofia

På Andra Sidan Atlanten...

...4 våningar, 250 klassrum, 100 lärare, 2000 skåp, 10 gymnastik-salar, 2000 elever och borttappad i aulan...hjälp, var är jag?

Ja, var någonstans befann sig lilla jag den 1 september 2005 egentligen? Var det bara inbillning alltsammans eller hade jag verkligen ploppat ner bland dessa fransktalande quebecianer som drack blodröda tomatdrycker och glufsade i sig ”franskisar med snuva”?

...Klick...”le suivant” säger fotografen inövat bredvid mig medan jag står där som ett frågetecken och funderar vidare på deras mystiska blandningar vad bertäffar maten.

Meningen med skolfoton har jag helt glömt bort och håller på att gå min väg då den hövliga fotografen plötsligt river mig med sig och ställer en pionröd Emmi framför den vita bakgrunden...”un sourire s’il vous plait” säger han vidare och trycker av.

Steg 1: Första skoldagen = avklarad

Ni kan ju förstå att det känns pinsamt i efterhand att minnas den där stunden, jag gav ju inte det bästa intrycket precis, men bättre blev det efterhand. Franska var ju svår de första månaderna men med en underbar vänkrets och viljan att lära sig blev slutresultatet 10+.

Mitt i allt och ingenstans

För lite mera än två år sedan bestämde jag mig för att prova på

någoting ovanligt som på samma gång, senare, skulle bli någoting alldeles självklart vanligt. Beslutet gick fort och plötsligt, efter ett par infomöten, lägerveckoslut, nervösa sammanbrott och livliga glädjeskutt satt jag livrädd på ett plan med destinationen Montréal / Kanada. Jag anlände tillsammans med 5 stycken andra, lika vettskrämda, finner till flygplatsen där vi sedan förenades med 150 andra ungdomar från alla världens håll och kanter. Meningen var nu att vi snabbt skulle skickas till våra

värdfamiljer innan någoting hemskt skulle inträffa; vilket det också gjorde. Bussen förde oss nämligen till fel ställe och vi irrade på i storstaden hela natten. Följande dag var turen på vår sida och vi fann AFS med alla ivriga värdfamiljer i spetsen. Därefter travade jag raskt med ett stort leende fram emot min nya familj för ett år framöver.

Början var som på ett lyxigt hotell, service dagen lång, men ju längre tiden gick desto mer som ett hem blev tillvaron. Jag var uppslukad av allting, förundrad över alla deras traditioner men ändå kändes det ensamt ibland. Man hörde liksom ingenstans även fast alla föste mig in i mittan av uppmärksamheten. Det dröjde dessutom ett par månader innan jag stolt kunde uttala en felfri monolog men då den stunden kom förändrades allting. Plötsligt förstod jag vad som hände och diskuterades, vad som skulle göras och inte göras, hur jag skulle bete mig och göra mig förstådd utan miner eller gester. Livet blev äntligen normalt och tryggt. Vardagen fick sin guldmedalj och studielivet kunde påbörjas.

Yes, No, Toaster...

Det var inte lätt att på nätterna jagas omkring av franska verb eller subjunktioner men det var heller ingen vits att ta till *English* eftersom människornas kunskap i detta språk inte var någoting att skryta om. Min egen kusin på 11 år har bättre ordförråd än de flesta hade i Québec. Nu menar jag

inget illa men prioriteringarna i skolorna är annorlunda. De apar mycket efter den amerikanska, lite lediga fritidsinriktade skolgången och utbildningen koncentrerar sig mera på de riktigt grundläggande ämnena än vidare specialisering. Jag skulle vilja säga att mellan Finland och Québec, en av Kanadas provinser, gällande skolor är skillnaderna stora. Jag minns en gång i januari förra året då veckotidningarna under en hel veckas gång fylldes av artiklar på "det gudomligt bra finska skolsystemet" hur jag gång på gång fick förklara hur vårt system fungerade. Då märkte jag dessa olikheter. I Québec går ungdomarna i grundskolan (Primaire) från 7-12 och (Secondaire) 13-17 men ca 10 % kommer aldrig ut eftersom de med svårigheter inte blir hjälpta utan i princip förvisade. Detta skulle antagligen inte godkännas här i vårt land, ej heller att elever med läs - och skrivsvårigheter knappt får något stöd alls. Förutom att moralen är lite vidrig ibland är stämningen i skolorna mycket trevlig, inte alls lika stel och prydlig som i Finland. De satsar enormt på dekoration, evenemang, olika tillställningar och shower för att få eleverna att trivas. Stora fester ordnas också ofta runt högtider som halloween, julen, alla hjärtans dag och avslutningen med den berömda **BALEN** (Prom i USA) då ett Hilton hotell blir bokad. Men som sagt var, en högre standard borde utbildningen definitivt ha. Jag fick t.ex. en gång frågan om var Finland ligger, vilket är en helt acceptabel fråga, men då svaret löd i norra Europa och personen

fortfarande inte förstod lyfte jag nog ögonbrynen högt i skyarna men man kan ju inte skylla på eleverna då de ansvariga tydligen inte tagit sitt ansvar. Jämför man

proven och slutexamen med våra är det för det första rena barnrumpan att få godkänt och för det andra är den vanligaste provtypen svarsalternativ vilket ger dig 65 % i provet (vilket motsvarar 5½ när 100% motsvarar 10) efter en timmes läsning, det gäller bara att ta till uteslutningsmetoden. Någonting som innerst inne inte störde mig men som ibland verkade lite korkat var kursutbudet. Det var idrott, idrott och mera idrott i alla former med bollar, klubbor samt gymnastiksalar i varenda storlek, teater, teckning, sång, musik och modersmålet franska. Men, det stora MENet var kassaskåpet där t.ex. geografi, biologi, fysik, och samhällslära förvarades inlåsta under hela terminen. Börjar du med ett ämne har du det hela läsåret ut och möjligen går det att byta fast för det mesta har du bara ett enda skolår av historia eller kemi vilket ju i sin tur leder till att din

allmänbildning sakta men säkert rinner ur dig. Jag förstår ej deras logik men som tur är behöver jag ej pinas av det längre, puh!

Peanut och Puss på kinden...

När jag anlände i slutet av augusti 2005 till familjen Primeau var jag helt ovetande om de underligheter jag skulle bemöta, de sociala lustigheterna jag förvisso nog kände till men som jag inte riktigt kunde se mig själv göra. Ett exempel är den kända kyss-kyss hälsningen de behållit från den franska kolonialtiden för läääänge sedan. Man skall egentligen vara artig och visa respekt men nuförtiden är det bara en vardaglig scen där man först pussar personen i fråga på vänster och sedan på höger kind (flicka-flicka och flicka-pojke går bra men är det två män så skakar de helst bara hand eftersom de inte vill sprida några falska rykten). Andra sociala tecken på att de är från Québec är ordet "pardon" som betyder förlåt vilket används minutligen. Bara en liten nuddning kan leda till ett två minuters långt ursäktande tal som åtmin-

stone enligt mig är alldeles löjligt.

Beträffande födan var det mest snabbmat i både grönt, kött och utländskt. Speciellt kända var de utsökta maträtterna vid små kinakök i de stora köpcentren. Dessutom har québecianerna en nationalrätt som fanns att köpa hos McDonald vid namnet "Poutine" (=franska potatisar, kryddig sås och ost) som de kallar "de frites avec la grippe" (alltså franska potatisar med snuva eftersom det ser ut som en enda grötsmörja). Denna enkelt gjorda rätt blev min absoluta favorit.

Nu byter vi ämne.

Droger

De har stora problem med droger. Ungdomarna anser att de borde bli lagliga p.g.a den stora andelen som använder eller har använt dem ända sedan 1970-t. Man kan fråga vem som helst och gallupen kommer att bli enkel att tolka. De flesta jag bekantade mig med där hade eller tog droger på fester för att mjuka upp stämningen lite. Enligt vad de berättade var det mest "gräs", marijuana, hasch,

peanut (=piller) samt extacy som de lätt kom över och medan polisen jagade två narkomaner kunde de 100 andra gå ifred på gatan. Men nu skall vi inte svärta befolkningen helt för de var väldigt sociala av sig, frimodiga, hjälpanande och visade stort intresse för den lilla blonda nykomlingen jag. Dessutom dricker de mindre sprit än vi finnar.

OM vi struntar i narkotikamissbruket och koncentrerar oss på nöjeslivet istället så kan jag utan att tveka säga barer. Fast inte som Affes eller Ettan utan multiplicera dem 4 gånger med sig själva så har ni nedre våningen. Addera till två ännu så har ni

övre våningen (möjligtvis en tredje). Stora skärmar i taket, vida dansgolv och överdrivet fullt en onsdagskväll liksom fredagskväll. Men jag vill inte påstå att det är bättre utan bara olika. Barerna är gigantiska konstverk mitt i en stad med ca 3,5 milj invånare där fred råder dygnet runt. En bar i Qc är som ett slott, du hittar alltid en nyare och finare och de är oändligt många men så finns det ju också oändligt många

männskor som kan konsumera så det går inte riktigt att jämföra Karis med Québec City även om jag skulle vilja.

Det är bäst att det hålls som det är, är som det har varit och fortsätter som det kommer att bli. Ingen plats skall ju vara den andra lik och för mig gör det ingen skillnad, jag glömmar inte.

...och Hem Igen

...anka i badrummet, vänner som gråter, alkohol i kroppen, tunga kappsäckar, inga strumpor leriga campingplatser, snöiga berg, - 40 C, + 40 C, hundvalpar, spann under natthimlen... hjälp, nu måste jag åka! Var det ett stort skämt eller skulle jag verkligen hem igen? Jag kom ju just. Lilla Emmi hade inte alls någon lust att förflytta sig igen. Jag minns klart också denna stund, fast nu var den inte pinsamt längre utan nu hade den blivit en verklighet som jag inte ville lämna. Någoting ovanligt hade mitt i allt blivit en självklarhet.

Planet lyfte och borta var jag men känslan av att ha gjort något viktigt finns kvar, känslan av att ha lärt sig, växt som person finns kvar och framför allt är det en upplevelse jag sent glömmar. Quebec har förevigt en plats i mig med sina leende människor och speciella traditioner. Vi ses igen i februari...

Emmi

Sibirisk Cocktail

Staffan Bruun är en finlands-svensk journalist som tycker om att skriva böcker.

Han skriver för Hufvudstads-bladet, och har skrivit många böcker om **Burt Kobbat**.

Hans nyss utgivna bok heter *Sibirisk Cocktail* för det är oljan som kommer från Sibirien som det handlar om i stort sett. Man kan säga att boken är ett tecken på att bokhösten eller bokvintern, om man säger så, har kommit. Bruun är bra på att skriva finlandssvenska mysdeckare.

Detta är ett bra verk att lägga under julgranen!

Burt Kobbat Är en freelance-journalist som oftast sätter sig in i händelsernas centrum. Han har en fru som heter Gun Kobbat som har varit bortrest till USA och jobbat för FN. Nu har hon flyttat till Zaire för att hjälpa folket där, speciellt hemlösa barn. Eftersom hon har tänkt flytta hem till Helsingfors och till Burt så har hon via e-post anlitat en inredningsarkitekt vid namn Soile Schaumann som skall hjälpa Burt att inreda lägenheten. Men Burt vill inte detta för han äger den nya lägenheten helt själv och vill inte ha några sjukantiga bubbelpooler eller akvarier i sitt badrum. Burt har i ett tidigare skede sålt sina rättigheter till barnprogrammet Humlan Hugo till Disney i USA, och fått 3 miljoner dollar betalt. Detta filmbolag skall filmatisera Humlan. Under den långa tiden som Gun har varit bortrest har Burt haft ett förhållande med en kvinna vid namn Rauha Koivuniemi. Burt vet inte nu om han

skall fortsätta vara gift med Gun när hon kommer hem eller ta ut skilsmässa och fortsätta vara tillsammans med Rauha. Båda alternativen låter otrevliga.

Under tiden är en rysk ingenjör på flykt från Sibirien till Moskva för att därifrån flyga till Bryssel och avslöja något stort.

Burt får också lite ekonomiska problem då han får e-post från Disney som säger att de kan kräva pengarna tillbaka om de inte får filmen om Hugo lanserad i Europa och ut på den europeiska marknaden. Burt får då veta att EU:s filmverk har förbjudit filmen för Europa. Burt vill veta varför de kommer att förbjuda filmen och för att få svar på detta måste han åka till Bryssel. Men det blir svårt, för flygtrafiken kanske skall stängas när det har varit problem med kerosinet i flygplanen som förorsakat fyra stora flygolyckor i Europa.

Vid samma tidpunkt får Burt ett brev av en tjänsteman på EU-ministeriet vid namn Emil Keinänen. Keinänen har framfört att det pågår försnillning av EUpengar på ministeriet och att beloppet uppgår till 1.08 miljoner euro. En kort tid senare mördas Keinänen och det ser ut som självmord, men Burt är misstänksam.

Den ryske oljeingenjören har anlänt till Bryssel och gömmer en mapp med alla bevis i ett säkert fack på en metrostation, innan han går till sitt hotell för att invänta vidare instruktioner av Greenpeace.

Då Burt anländer till Bryssel träffar han bl.a. Henrik Lax, Alexander Stubb och Olli Rehn. Med hjälp av bl.a. dessa skall han försöka få sin Humla att bli frikänd från alla anklagelser så han kan behålla sina pengar, men tiden går och han har bara tre veckor på sig och behöver få svar. Bo Jönsson, en antiamerikan som är vd för EU:s filmverk har fått för sig att Burts Humla skall användas till amerikansk propaganda för kriget i Irak. Han tycker att Disney kommer att få för mycket monopol om de får varenda film utförd i sitt namn och vill därför förbjuda Burts film. Senare kommer det fram att en man vid namn Burt Shrepinsky som har haft ett förhållande med Burts fru har dragit ihop hela storyn om propaganda för att ta hämnd på Burt. Nu blir då Burts humla frikänd och Burt får behålla pengarna.

Burt blir mitt under allting misshandlad av ryska maffian eftersom dessa har tagit fel på rums- numret. Männen skulle egentligen misshandla den ryske ingenjören. Då Burt får ett kuvert i receptionen på hotellet med sitt rumsnummer på, kommer det fram att det finns en nyckel i kuvertet som går till ett fack på metrostationen. Burt går dit och hittar en mapp med fakta som han över- räcker till Greenpeace p.g.a. att det finns bilder på dött landskap och förorenad natur. Följande dag sänder BBC en presskonferens över vad som förorsakat flygolyckorna i Europa. Det var dålig olja i flygbräns-

let och detta kommer oljeföretagen i Sibirien att stå för. Det var alltså detta område som Burts mapp behandlade. Nu är allt som det skall vara för Burt så han reser hem igen.

Emil Keinänen hade ett huggormsbett på handleden, som han fått strax innan han dog. Burt börjar rota i dessa försvunna EUpengar och huggormsbett i mars! En vaktmästare på ministeriet vid namn Bertil har velat att Burt som journalist skall skriva en artikel om gud finns eller ej. Burt vet att Bertil super och har psykiska problem men då Bertil säger att han vet lite om Emil Keinänens död och om de försvunna EUpengarna blir Burt intresserad. Burt lovar Bertil att skriva artiklarna om Bertil berättar allt han vet men vet Bertil egentligen något?

Romanen utspelar sig i Helsingfors och Bryssel under ett par veckor på våren 2004 eller 2005. Detta är svårt att fastställa eftersom författaren inte ger något exakt datum. Budskapet med denna bok är enligt min åsikt att man ska vara på sin vakt, för den du minst anar kan vara din fiende. Författaren har en bra förmåga att skriva spännande och humoristiskt på samma gång. Personbeskrivningarna är väl genomförda, man vet vem man har att göra med och hur de beter sig. Stilen i boken är bra, inte för stor men inte heller pytteliten. Författaren skriver på ett språk som både ungdomar och vuxna kan anpassa sig till att läsa.

Gustaf

Andra böcker med Burt

Kobbat

Club Domina 1992
Svit 740 1993
Kannibalen 1994
Ayatollan 1994
Rubel Casinot 1996
Kinesisk Rulett 2002
Pizza al-Qaida 2004

Andra böcker Bruun Skrivit

Givakt! Fru minister 1990
Boken om Nokia (med Mosse Wallen) 1999
I mina kvarter 2000
Fest på barriaderna 2001
Oförsäkt (med Stefan Lundberg) 2003
Tänker högt (med Stefan Lundberg) 2004
Bakfram (med Stefan Lundberg) 2005
Fällan i Brunnsparken 2005
Näsan i blöt (med Stefan Lundberg) 2006

Intervju med Howard Smith

Howard Smith är född i New Jersey år 1928 men bor nuförtiden i Fiskars. Jag brukar sommarjobba hos honom och en gång då vi åt lunch så frågade jag honom om livet i USA under 1940-50- och 60-talen. Hans beskrivningar var intressanta och så kom det fram att han också deltagit i Koreakriget 1950. Grunden för denna intervju är alltså USA och kalla kriget. Detta kan kanske inte kallas en intervju, jag förklarade ämnet för honom och så började han berätta. Emellanåt säger jag några ord för att inte känna mig helt utanför i vår diskussion (det som är skrivet med tjock stil är jag som uttalar mig).

Intervjun var på engelska, så jag har översatt den.

Kalla krigets vardag

”Det var klart för många att flera av de tyska vetenskapsmännen som hade jobbat med sådant som dessa självframdrivande bomber, rymdraketer osv. möjligtvis hade kontaktats (av USA) redan innan kriget (IIVK) officiellt tog slut. Det existerade en otrolig tävling för att få tag på vetenskapsmän och för att hitta sätt att rentvätta dem, så att man på något sätt kunde förklara för folket att dessa före detta fiender nu var ärade medborgare. Då blev det klart för många att det fanns en tävling

mellan före detta allierade USA och Sovjetunionen för att få tag på dessa vetenskapsmän från före detta fienden, genom vilka man kunde bygga upp ett förråd av atomenergi. Livet i Amerika under denna tid var skrämmande, man hade redan provat dessa bomber två gånger i Japan och man testade dem fortfarande och försökte ständigt hitta på olika ursäkter för att röva människors marker för att kunna använda dem som testområden. Det hände otroliga tragedier då dessa test misslyckades men detta publicerades inte förrän långt senare. Allt detta tystades ner. Livet var skrämmande och propagandan på

TV handlade ständigt om säkerhet i atombombens tid. Jag tror att ungdomen var väldigt desperat under denna tid. Jag menar, vad handlar framtiden om ifall allt vi har att se fram emot är förstörelse. Sedan fanns det en ljuvlig tävling med Sovjet om att få en människa i rymden. Och när Sovjet vann... det var ett stort slag. Då bestämde Kennedy att man verkligen måste börja satsa och man satsade miljoner... miljoner på olika program för att lyckas. Och naturligtvis då det for till yttre rymden måste de bära en flagga eller ett meddelande som sade att gud hade något med saken att göra. Enligt mig är gud en uppfinning som människor lätt kan gå för långt med. Guds folk har varit det mest krigiska och destruktiva genom historien, speciellt i väst i form av kristna och muslimer."

"Hur var det med pressen? Gav den en objektiv bild av situationen eller följde den ledarna?"

"Till en stor del tycker jag att pressen följde ledarna. Det fanns dock väldigt modiga människor i pressen också. I Amerika hade vi en person som hette McCarthy. Han citerades och troddes gladeligen av alltför många. Han kom med ett program som på många sätt inte är olikt det man hör idag. Men sedan äntligen såg jag ett TV program som sändes direkt från senaten. En svart kvinna kallades framför en kongresskommitté som kallades "the committee of un-American activity". Det var intressant för under alla de åren som denna kommitté var aktiv så nämndes aldrig Ku-

Klux-Klan. Och det är roligt även idag, de talar om terrorism men de talar aldrig om Ku-Klux-Klan som är den största amerikanska terroristinstitutionen. Och den har inget att göra med araber, Muhammed eller liknande. Den här kvinnan hade alltså kommunist-sympatier och det tycket jag inte att är alls konstigt om man känner till Amerikas sociala situation. Jag tycker att det verkligt konstiga är att man höll fast vid denna förbannade kristendom och inte blev mera vänsterinriktad politiskt. Hon blev omfrågad av McCarthy och hans två små assistenter, som senare visade sig vara så korrumperade som något bara kan vara. Juristen som försvarade kvinnan var väldigt högt respekterad och han var "cool". Han sade med en lugn och klar röst: "säkerligen måste ni förstå att ni är en lögnare". Detta sades alltså framför allmänheten och

tro det eller inte så var det därifrån framåt faktiskt helt klart vad McCarthy hade gjort tidigare. Det verkade som om allmänheten förstod vad som hade pågått. Allt man gjorde som strävade till att förändra Amerikas rasism stämpades som kommunism och kommunisterna var hemska eftersom de inte trodde på gud. Medan... gud stod där bredvid... jag vet inte, han måste ha stått och pinkat på toaletten medan det dog över 6 miljoner människor på slavbåtarna. Gud stod bredvid då de fortsatte bygga dessa kyrkor för hans värdefulla tjänster. Och sedan när ett samhälle eller en grupp bestämmer sig för att slåss emot ojämlikheter så har de alla fel eftersom de inte tror på denna gud. Efter denna händelse började många tänka igen. Jag kommer ihåg att min styvsyster, som jag älskar, faktiskt respekterade McCarthy före denna händelse.

Det hade nästan lett till den punkt då vi hade svårt att tala med varandra. Allt detta var en del av kalla kriget, man var rädd för att uttrycka en åsikt som stred emot denna antikommunism. Det var besvärliga tider. Några år tidigare var det ett presidentval i USA och en av kandidaterna hette Wendel L. Wilkie. Vanligtvis är USA:s val emellan två partier, demokraterna och republikanerna. Men han fick så mycket stöd att människor för första gången på länge tänkte att det finns ett tredje parti, detta var bra. Visste du att pressen och andra så kallade stora tänkare då sade: "bara ett tvåpartisystem är ett amerikanskt system". Eftersom Wilkie inte hörde till någotdera så sade hans anhängare: "då är vi det tredje partiet". Följden av detta var att hans parti var oamerikanskt. En liknande logik verkar regera mycket av det tänkande som pågår idag."

"Och USA borde vara en demokrati."

"Det borde det vara ja."

"Då är det intressant att samma form av propaganda pågick i USA som i Sovjetunionen, även om det var i en annan skala där."

"Det var samma form av propaganda och när man studerar upptrappningen till Korea- och Vietnamkrigen så märker man att mycket av det bara var... hur skall jag säga... CIA och liknande organisationer planerade dem. Många av dessa händelser var inte ett naturligt resultat av instabilitet inom områdena. Jag kommer ihåg då Frankrike besegrades

och lämnade Vietnam. Vi hade en fest för att fira det, naturligtvis inte glada över att människor dör där utan vi firade slutet på kolonialismen. På någon av festerna ställdes frågan, jag kommer inte ihåg om det var jag som ställde den men jag var åtminstone med i debatten. Hur är det möjligt att USA:s ledning officiellt stöder Frankrike då detta helt klart är frågan om ett folk som försöker bli av med sina koloniala herrar? Det är ju basen för Amerikas existens. Vad gjorde de åt England? Amerika gav ingen hjälp till indokineserna men all sympati och utan tvekan all hjälp de kunde till Frankrike. Av någon orsak har ledningen i USA varit så hycklande att det inte är konstigt att så många runtom i världen är besvikna på USA. Inget under att det är fallet. Men det är bra att veta, är kalla kriget verkligen över? Är detta bara en fas till? Det att Europa har kollektiverat sig är något som USA och Ryssland måste ta i beaktande."

Rasism

"Hur var det med rasismen i USA? Det fanns flera olika människorättsrörelser och mycket aktivism pågick. Man hör ofta sägas att det var mycket värre i syd än i norr. Hur var det?"

"Jag föddes i New Jersey år 1928 och det kallades, "det nordiska Georgia". Åtminstone då, nuförtiden vill man inte säga sådant för man vill tro att saker har förändrats dramatiskt och i många anseenden har saker väl förändrats... Men vi kallade det "nordiska Georgia", för ännu då jag var en tonåring så marscherade Ku-

Klux-Klan genom huvudstaden i häraden där vi bodde. Marschen var skyddad av polisen. I några stater i USA var rasismen klar och tydlig. Det var t.ex. indelat "for whites only" och "for colored only" i restauranger, toaletter, caféer och i allmänna transportmedel satt svarta alltid bak. Detta sittande startade händelserna i Birmingham.

Rosa Parks var en arbetare och en dag då hon kom hem så var hon säkerligen bara jätte trött och satte sig ner. Det följdes av ett högt skrik över att hon satt på fel plats. Men hon sade: "jag flyttar mig inte". Sedan kom Martin Luther King. Han var intelligent, vis och modig nog för att förstå att: "om jag kunde samla ihop tillräckligt många människor och övertala dem om att om denna sak i vilkets namn de tror skall vara sann så har de fel i och med vad de gör". Det är en av orsakerna till att jag upplever honom som en av mina idoler även om jag inte kan tåla hans kristenhet. Han använde kristendomen på det visaste möjliga sättet. Han såg att detta var en tro som dessa människohatare hade. Den säger till dem att de inte skall göra detta och ändå gör de det. Så om vi kunde peka ut åt dem att: "vad i helvete menar ni med att säga att ni borde göra det, men ändå inte gör det". Jag tror att han med sitt modiga agerande visade hur skenheligt samhället egentligen var. Sanningen är, som en jurist sade i ett åtal. Det var en väldigt blek familj vars dotter inte fick gå i skolan p.g.a. att hon var av afrikanskt ursprung. Han sade: "jag tror att många som sitter i denna rättssal och inte håller med

denna familj kan själv ha afrikanska förfäder. Han hade stödet av det vetenskapliga samhället. Det sade: "logiskt sett så har en stor del av amerikaner och europeer afrikanska samband". När jag växte upp levde vi på landet. Vi hade ca 8 familjer som vi var närstående med, men vi levde långt ifrån varandra. Man träffade inte varandra, man kunde ha en granne några hus neråt som man aldrig sett. Och skolorna var delade. T.ex. var min skola från första till femte klassen bara för svarta och därifrån vidare blandat. Men det man inte förstod var att om man håller barnen skilda deras tidiga år och sedan plötsligt slänger dem tillsammans på sjunde klassen så fungerar det inte. Systemet är så ruttet! Inga av dem som jag växte upp med, nå kanske en eller två, lyckades. De kunde inte få pengar för studier... och stipendium... ingen chans. När jag återvände till Amerika år 1967 besökte jag mina föräldrars grav. Där träffade jag några av mina gamla vänner. Deras levnadsförhållanden var som om det var på 20-talet. Inga av deras ambitioner kunde förverkligas. Jag kommer speciellt bra ihåg en nära vän, Mary, hon stod oss väldigt nära. Hon var en extremt talangfull person. Hon sjöng så vackert och var en vacker skådespelerska... hon var jätte vacker. Mary dog på ett mentalsjukhus då hon var 40 år gammal... så frustrerad. Sådant här var det överallt. På landet var det lite annorlunda än i städerna, på landet kunde man undvika det. I städerna mötte man på problemen konstant. Jag kommer ihåg då jag och min vän Edward gick på bio,

vi brukade göra det varje lördag. Det gick en film i stan och vi bestämde oss för att åka in p.g.a. att vi båda tyckte om Betty Davis. Innan filmen började sjöng man alltid nationalsången. På den här bion var sittandet indelat, det fanns ett stort område i mitten och sedan i ett litet hörn bredvid utgången en rad platser där det stod: "for colored only". Den här gången bestämde Edward och jag oss: "skit i nationalsången". Om det här är vad livet handlar om så varför sjunger vi denna lögn? Vi bara stod där, det bästa vi kunde göra var att bara stå. Då kom platsvisaren och sade: "ni sjunger inte". Vi sade: "nej, det finns inget att sjunga om". Nå det chockerade naturligtvis chefen; "ni sjunger inte nationalsången". Vi sade: "nej, för vi tycker att det är en lögn". Och vi var bara tonåringar. Jag sade: "om ni inte vill att vi är här så ge oss våra pengar tillbaka isåfall". Men det som jag upplevde som verkligt sårande i denna koppling var många år senare här i mitt hem.

En man hade kommit hit med sin dotter och sin mor från Amerika. Modern var i min ålder och dottern var en väldigt intelligent ung kvinna. Vi talade om skolor och hon sade till mig att hon misstänkte att de inte alltid talade sanning om landet. Så jag sade till henne: "du kan ju be dem, som ett test, berätta historien om nationalsången, om ordens betydelse och om hela situationen som den föddes ur". Hon sade: "aah, det skulle vara intressant. Vet du något om det?" Och jag sade: "enligt undersökningen skrevs den under slaget om Baltimore, som bekämpades mellan

amerikanska kapare och den brittiska flottan som en del av kriget 1812. Det var Francis Scott Key som skrev den. Det kriget startade då det brittiska parlamentet hade gett order åt flottan om att stoppa och svänga om alla slavfartyg och föra lasten tillbaka till Afrika. Amerikanerna sade att detta var en inblandning i deras handel. Inblandning i handeln... Britterna med den starkaste flottan i världen bestämde att man inte kallar människohandel, "handel". Man hade vid denna tidpunkt bestämt att man inte gör så längre. Man utkämpade en kamp och den stora brittiska flottan var inte snabb nog för de små skeppen som kunde komma under kanonerna. Så denna "Star Spangled Banner" är en tribut för vinsten över britterna som bara försökte stoppa slavhandeln. Det är en sann historia om nationalsångens ursprung men man hör den aldrig! Det att man har använt den vid alla sentimentala tillställningar betyder att den är väldigt nära människors hjärtan. Och många vill inte höra sanningen. Men det var vad kriget 1812 handlade om och det är vad nationalsången handlar om. Så min vän Edward och jag bestämde: "åt helvete med det". Men det är det här som sårar mig, Johannes, att då jag säger detta åt svarta amerikaner så blir de chockade och sura. Precis som vi nu har denna utrikesminister, Condoleezza Rice. Jag har inte ännu hört utrikesministern tala om Ku-Klux-Klan och terrorism men ändå talar hon om terrorism. Det här sårar mig... Och Ku-Klux-Klan existerar fortfarande lagligt! De är, enligt mig fortfarande,

lagliga. De har bara skrivit att de gör det och det och det. Jag tycker att det finns så mycket skenlighet där och tänk på vad de gjorde åt ursprungsbefolkningen. Det är förstås historia, det är hemskt. Jag måste säga att det är förfärligt med alla de människor som dog 9/11. Men om man tänker på det, så är det en handling som den amerikanska militären önskar desperat att ha kunnat tävla med. Jag menar med en förlust av ca 20 av dina egna så får du till stånd så här mycket förstörelse. Är det inte just meningen med dessa förbannade militära organisationer? Det är det hemska med detta, det är meningen med CIA, det är orsaken till dess existens. Och sedan då någon annan åstadkommer det... Jag tror att en del av problemet är att det lyckades. Det är en hemsk situation vi ordnat oss själva in i."

Begreppet terrorism är också väldigt intressant. Jag menar då USA attackerar t.ex. Irak och dödar ca 50 000 civila så är det ett krig men då Al-Qaida flyger in några flygplan och dödar ca 3000 civila så är det terrorism."

"Precis! Och hur är det möjligt att ett land med sådana teknologiska resurser som USA inte kunde fångsla en man som Saddam Hussein, utan allt detta? Ifall det var honom de var ute efter..."

Efter en och en halv timme var bandningsapparaten full. Vi fortsatte diskussionen ännu i ca en halv timme innan jag gick hem. Vi fortsatte att tala om rasismen i USA och så talade vi om religionen.

Johannes

Här följer del II av Nestors novell "Mordet på David Goldberg". Nu blir det spännande!

Ät en vän med liknande intressen, samt en del åsikter som skiljer sig från mina...

Personer

Jack "Nisse" Gordon
George "Kalle" Johnson
Sarah "Stina" Johnson
Tuomas Juonela
John "USA:s nationalhjärte"
David Goldberg
Birger Lindström
Nestor "the Godfather" Santonen
Paul von Londen
Samir the Combat Fighter
(Timo Soini)
Black River Gangsters

Sean Connery
John Belushi
Natascha McElhone
Eric Idle
Smith Bruce Willis
Steven Spielberg
Birger Lindström
Nestor Santonen
Jean Reno
Timo Kahilainen
Timo Soini
Tom Blomberg, Sakari Volin,
Henry Valtonen, M-Reals och
UPM:s uppsagda arbetare etc.

Introduktion

Året är fortfarande 2010 och utredningen av mordet på Karis-Billnäs Gymnasiums rektor David Goldberg är i full fart. Historiens "jag"-person är i Svartå med Nisse, Kalle och Stina, som är Birgers mystiska utländska bekanta. De har en positiv inverkan på mordutredningar och brottslighet i största allmänhet. Mördaren John Smith har spårats till ett nytt hus i Svartå bruk där han och tre andra legosoldater håller en fyra personers familj som gisslan. Hjälp fås av Nestor "the Godfather" Santonen som också vill hålla rivaler borta från Svartå där han härskar som grym tyrann. Nu förbereder vi oss för att antingen tala igenom saken med Smith eller storma huset...(Låt mig ännu påminna om att inte blanda ihop "jag"-personen och Nestor Santonen, som är helt olika människor.)...

Jag varnar sen för att jag idag lider av inspirationsbrist.

Mordet på David Goldberg

Vi var nere vid Svartå bruk i närheten av Magnus Linders hus, vid ån, ungefär halvvägs mellan Salo-Ingå-vägen och Svartå slott. Det fanns ett nytt hus mellan Linders hus och Ekkullakaféet, ett stort rött elementhus i två våningar. Från vägen till Svartå slott fanns det en åker mellan själva vägen och huset som var i skogs-brynet. Alltså hade huset skog på ena sidan och en litet sluttande åker på den andra. Till mig sade man att skogen var full av andra klassens soldater (mera som gangsters egentligen, men om vi skulle behöva storma stället skulle man ha professionella soldater. Vi väntade alltså på de soldater som Nisses vänner, främst Timo Soini från Sannfinnländerna (som var försvarsminister i den nya konservativa koalitionsregeringen), hade lovat oss.

Jag, Nisse, Stina, Kalle och Nestor satt i omklädningsrummet vid Svartå simstrand som var knappt synlig från huset där gisslan hölls. Vi hade ett tillfälligt periskop monterat i det söndriga fönstret så att vi kunde hålla ett öga på huset där problemet var och hade ett bord med en karta av området på. Där fanns också walkie-talkies, pistoler, ölburkar och en radio på. Radion var inställd på Vega Västnyland så vi kunde lyssna på vad mediernas blodhundar visste, problemet var att kanalen bara spelade Vikingarna och Susanne Sonntag hela tiden och det blir väl vem som helst galen av. Nestor predikade om operationens ekonomiska och historiska betydelse för honom

och brottslighet i största allmänhet, jag hade tappat bort mig för år och tider sedan.

En walkie-talkie vaknade till liv: "Gisslan på balkongen på andra våningen, repeterar, gisslan på balkongen. En fånge. Med är en skurk med pistol mot fångens tinning. Avvakta." Det var en av våra prickskyttar.

Nestor störtade som en blix till periskopet och skrek snart ivrigt som en sportredaktör på TV:n. Vi andra gick tyst ut och upp till vägen på vår sida av åkern. Vi hade alla kikare med och en del hade gevär eller maskinpistoler hängande från axeln. Vi såg att det inte var Smith själv som var ute utan en av de andra soldaterna. Snart kom en smattande maskingevärsserie från huset och vi dök ner i det mycket djupa diket vid åkerkanten.

Vi tog upp våra kikare och Nisse sade snart att det var MG3:an i övre fönstret på vänstra sidan balkongen från vårt håll sett. Då såg det från omklädningsrummets tak och ett par andra ställen på vår sida av åkern. Vi såg hur mannen på balkongen blev träffad i högra axeln och två andra skott träffade långt borta från sina mål. Sedan sköt Smith & Company gisslan och fällde ner dem från balkongen. Helvetet var löst.

Nisse gav mig en revolver, som i mina ögon såg ut ganska lika som den som Clint Eastwood brukar använda i spaghetti-westernfilmerna. Han sade till mig: "Jag litar på att du använder den vettigare än Santonen. Inga

hjältedåd heller om du inte är säker på att det lyckas, tack." Sedan sprang han in bakom den gamla stridsvagnen, där det fanns ett dussin män och kvinnor i skydd. Vagnen hade börjat rulla fram över åkern skjutande med maskingevär och kanon.

Nu var pansarvagnen nära huset och Kalle, Nisse, Stina och de andra störtade in genom framdörren. Det var det sista jag såg av dem, någonsin. Nu kom den före detta främlings-legionären Paul von Londén som legat längre bort i diket fram till mig och förklarade att saken var klar och frågade om jag är med eller inte. Jag frågade honom vad sjutton han talar om.

"Kuppen, satan, vad tror du? Vi har ju väntat på det här hur länge som helst." När han såg att jag inte förstod någonting förklarade Paul att han, Tom Blomberg och Sakari Volin länge hade planerat att ta över från Nestor och att de arrangerat allt det här just för det. Han sade att jag skulle få en "hyvä siivu päältä" om jag var med. Han sade att alla stödde kuppmakarna. Då förstod jag att det går illa om jag inte är med och han har rätt och att om han skojar kommer jag nog undan med de här typerna, så jag sa att jag är med. Han kallade på gangstrarna i skogen bakom huset med sin walkie-talkie: "Kråkan till myrorna, genomför plan Thailand 2006"

Vi sitter i Wild West igen, tre timmar efter att ha kapat makten och Volins telefon ringer. Han svarar: "Yes, my master." Vi hör

susande ur telefonen och snart svarar han att ja, allt är som han beordrat och mästaren kan gå vidare med det följande steget i operationen. "Ja, jag skall genomföra dina order," slutar han samtalat med. Sedan stänger han av telefonen och tar ut SIM-kortet vilket han planterar i en bulle som han beställt och sen äter upp. Efter det tar han en tablett som han biter sönder. Efter effekterna, dit bland annat snabb död hör, säger Tom att det är cyanid och att "joku on perkele kusetтанut meitä." Dags att gå och förhöra Smith som vi fått till fånga, menar von Londén och vi far för att se vad vi kan få ur honom.

Han hålls i före detta svenska skolans gymnastiksal vaktad av ett dussin tungt beväpnade män. När vi kommer in skriker han något som jag inte skriver ut för det är för fult. Vi frågar honom om allt vi kommer att tänka på, men han svarar på inget. Då säger Paul: "Tom, ring Samir och säg att ta med Hiluxen så vi får vår amerikanska hjälte här att tala. Säg att vi har bråttom så att han kommer idag." Jag får höra att Samir "the combat fighter" är en muslimsk fundamentalist från Jemen som krigat i Afganistan på 1980-talet mot Sovjetunionen och som tyckte om USA som stödde al-Qaida på den tiden och att han kan vissa "specialtrick" som nog fixar vårt problem.

Tom knackar på dörren hemma hos Tuomas Juonela i Ekenäs (ja, han vågade bryta språkgränsen eftersom han faktiskt VAR finskspråkig och blev lynchad för det flera gånger av en massa Ekenäsbor). Snart öppnade Juo-

nela och Tom och Paul lyfte in honom och bar honom in i köket där de satt honom i en stol och slog honom i handklovar. Han fick höra att han var en "satans antisemit" och blev hotad att om han inte berättade vad han hade för planer skulle han ångra det djupt. Tom öppnade fönstret och skrek åt Samir att han skall vara färdig att få en satans korstågare till att tala. The combat fighter var känd runtom Västnyland, så vi räknade med att hans rykte skulle öppna Juonela när som helst. Det gjorde det (tydligt räknar USA med att rykte är lika effektivt som verklig tortyr), och han grät och skrek i panik:

"J-jag är inte antisemit, jag Ä-Ä-ÄR ju jude! Tror ni Goldberg var jude? Nej, han v-v-ville vara som en jude så han skulle få ekonomirelaterade jobb lättare. Mitt folk har ju ett speciellt rykte, som han ville utnyttja. Förstår ni ingenting? Ni ser bara på ytan, ni ser bara lilla bilden. Dessutom, om ni skulle lyssna på radion skulle ni veta att maktkupper hänt överallt i Västnyland. Allt har en orsak. Hitler hade inte alltid fel. Nog fanns, och finns, judarnas och kommunisternas konspiration, den var bara så välgömd och så mycket mindre än Hitler påstod, han hade inte förtått någonting. För revolutionen!"

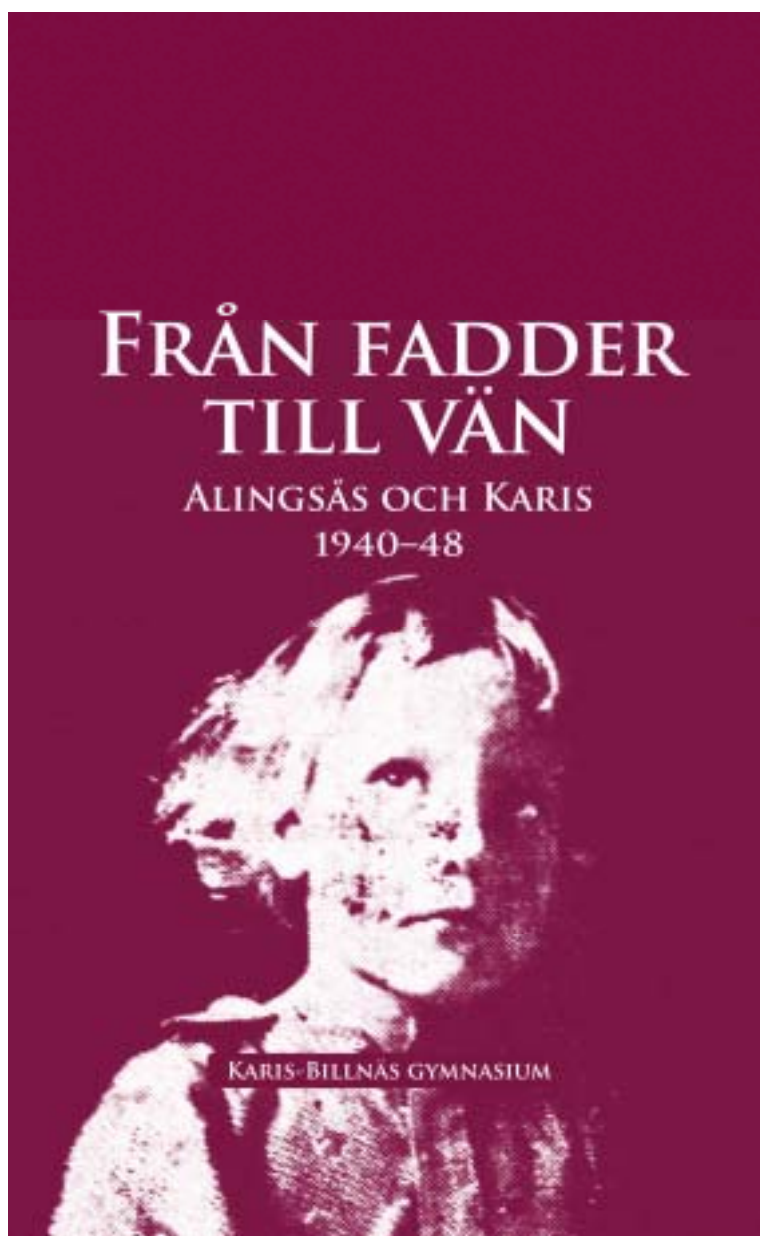
Våra utredningar visar att Tuomas Juonela faktiskt var jude, född i Israel, men han flyttade till en farbror i Helsingfors när hans far och mor dog i Yom Kippur-kriget 1973 och han var tre år gammal. Sedan dess har han bott i Finland, utom när han blev kidnappad på en semester i Japan på

1990-talet och bodde fyra år i Nordkorea. Han hade blivit hjärntvättad av Kim Jong-Ils regim, precis som Sakari Volin (vilket förklarar hans mystiska självmordsbeteende), och jobbade som ledare för en pro-Nordkoreakupp i Västnyland. Man skulle grunda en ny stat som skulle vara en marionett åt Nordkorea. Orsaken var att det för flera år sedan hittats uran i området och att Nordkorea behövde importera all sin uran. Man behövde massor av den varan för att kunna framställa kärnvapen, nu när Kim Jong-il gjort sina första tester och behövde testa mera och rusta upp. Dessutom hoppades man kunna stjäla civilteknologi av Finland. Alltså gjorde vi stopp på ett hot mot världsfreden med att "av misstag" tappa Juonela från Stockmanns tak i Helsingfors. Han var hjärntvättad och under hypnos och skulle ha varit farlig. Aj joo, hela gisslan i Svar-tå bruk dog när kuppen skedde för slarvigt.

Birger, ingen fara. Kalle, Nisse och Stina lever, men "jag" vet inte det eftersom jag blev sparkad ur skolan för "frånvaro på otillräckliga grunder". Jag förstörde ju bara ett "hot mot friheten".

Tackar och beklagar,
Nestor

KBG:s historiker har gjort det igen!

**Finns att köpa i bokhandlarna,
stadsbiblioteket och Luckan i Karis.**